

úrazu, jehož však tu není. Není správným ani mínění žalobce, že jeho spoluzavinění nemůže přijíti v úvahu, ano jde o ručení železnic, neboť za svou spoluvinu na úrazu musí žalobce za všech okolností odpovídati. Nelze však přisvědčiti ani mínění žalobce, že není příčinné souvislosti mezi jeho neopatrností, spočívající dle zjištění soudu odvolacího v tom, že, ačkoliv viděl příjíždějící vlak a byl včas spoludělníkem vyzván, by most opustil, tak neučinil, ač k tomu měl dosti času, nýbrž na mostě setrval a o zábradlí se opřel, a jeho škodou, neboť, jak soud odvolací po stránce právní správně uvedl, tato žalobcova neopatrnost spoluzavinila, že žalobce k úrazu a ke škodě přišel. Žalobce musil podle zjištěného stavu věci ze šířky mostu seznati, že setrvání na mostě při průjezdu vlaku, i kdyby zábradlí bylo bezvadné, jest nebezpečné, a měl proto jako rozumný člověk, an k tomu měl dosti času, most opustiti a uchýliti se na svah do bezpečí. Když tak neučinil a tato jeho neopatrnost spolupůsobila k tomu, že přišel k úrazu, musí následky její sám nésti. Na tom nemění nic, že při prolomení zábradlí spolupůsobila jeho vadnost (nahnilost jednoho čepu), neboť tato skutečnost nemůže spoluzavinění žalobcovo na úraze vůbec vyloučiti, nýbrž může míti jen vliv na posouzení míry tohoto spoluzavinění. Nerozhodné jest též, že žalobce příjíždějícím vlakem nebyl vůbec zasažen, nýbrž že spadl dříve, než ho mohl vlak k zábradlí přitlačiti, neboť spoluzavinění žalobcovo spočívá již v tom, že na mostě vůbec setrval a k zábradlí se přitlačil. Otázku, zda žalovaný ručí za žalobcovu škodu ohledně prolomení zábradlí též podle XXX hlavy obč. zák. není třeba řešiti, an žalovaný bez ohledu na zavinění ve smyslu občanského zákona za škodu žalobcovu ručí podle § 1 zákona o ruč. žel. Co se týče poměru, v němž si žalobce úraz a z toho vzniklou škodu zavinil a v němž proto škodu sám nésti musí, shledává soud dovolací správným názor odvolacího soudu, že tento poměr nelze v souzeném případě bezpečně určit a že je proto jej stanoviti jednou polovinou. Vývody dovolání žalovaného, jimiž se snaží dovoditi, že tento poměr je daleko větší než 50 %, hledíc k závažnosti opomenutí, jichž se žalobce dopustil a jež jdou na jeho vrub, nejsou s to na správnosti svrchu uvedeného úsudku soudu odvolacího něco změnit. Totéž platí o vývodech dovolání žalobce, že na svém úraze a na své škodě není vůbec vinen a že, je-li vinen, míra jeho zavinění jest mnohem menší než zodpovědnost žalovaného.

Čís. 10635.

Pokračuje-li několik dědiců veřejného společníka podle společenské smlouvy ve společnosti, vykonávají svá společenská práva každý pro sebe a nejsou povinni ba ani oprávněni zříditi společného representanta, a to ani, kdyby to bylo ve společenské smlouvě ujednáno. Zastupování jednotlivého společníka ve výkonu jeho společenských práv a povinností s účinkem na venek není přípustné a nemůže proto býti předmětem zápisu do obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 21. března 1931, R I 89/31).

Rejstříkový soud zamítl žádost o zápis v obchodním rejstříku, že Arnoštu M-ovi bylo společníky firmy W. a N., Linou W-ovou, Martou D-ovou a Trudou M-ovou uděleno obchodní zmocnění. Důvody: Podle čl. 45 obch. zák. musí udělení prokury býti zapsáno v obchodním rejstříku. Není však ani v odd. V. první knihy obch. zák. ani v jiném zákoně ustanoveno, že i obchodní zmocnění, které bylo uděleno podle čl. 47 obch. zák., má býti zapsáno v obchodním rejstříku, nebo že tento zápis jest přípustný, a to ani v případě, je-li s obchodním zmocněním spojeno právo, za firmu znamenati (čl. 48 obch. zák.). Nepřípustnost zápisu obchodního zmocnění vyplývá i z úvahy, že rozsah tohoto zmocnění není zákonem určen, jakž jest tomu podle čl. 42 a 43 při prokurě. Rozsah obchodního zmocnění určuje se vylučně vůlí principála a může vždy býti změněn. Obchodní rejstřík jest určen pro veřejnost a má veřejnosti poskytnouti vysvětlení o poměrech firmy, zejména o oprávnění firmu zastupovati a znamenati. Kdežto rozsah prokury každý zná, an jest upraven v zákoně, nebylo by tomu tak při obchodním zmocnění zapsaném v rejstříku. Zápis obchodního zmocnění neměl by proti veřejnosti účelu, což jest patrně i příčinou, proč obchodní zákon nezná zápis obchodního zmocnění. Rekursní soud napadené usnesení z jeho důvodů potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle čl. 12 obch. zák. nelze do obchodního rejstříku pojmouti jiné zápisy, než zákonem nařízené, to jest takové, jichž provedení zákon přikazuje nebo dopouští. Takovým zápisem není zápis, o nějž usilovaly stěžovatelky. Pokračuje-li několik dědiců veřejného společníka podle společenské smlouvy ve společnosti, netvoří tito dědicové jednotu pro sebe, nýbrž každý z nich vystupuje jako samostatný, podle míry svého podílu a podle společenské smlouvy plnoprávný, ale také plně zavázaný společník. Svá společenská práva vykonávají každý pro sebe a nejsou povinni zříditi společného representanta, ba nesmějí tak učiniti, a to ani tehdy, kdyby to bylo ve společenské smlouvě ujednáno (sr. Staub-Pisko § 5 při čl. 123 obch. zák.). Veřejný společník, oprávněný k zastupování společnosti, zastupuje při výkonu těchto práv společnost, jedná tudíž ve společném zájmu všech společníků. Zastupování jednotlivého společníka ve výkonu jeho společenských práv a povinností s účinkem na venek není přípustné a nemůže býti proto předmětem zápisu do obchodního rejstříku (srov. Staub-Pisko § 3 a k čl. 114 obch. zák.). Z těchto úvah plyne, že není přípustný zápis Arnošta M-a jako zmocněnce stěžovatelek k znamenání firmy za ně, nehledíc ani k tomu, že stěžovatelky podle usnesení ze dne 9. července 1930 nejsou vůbec oprávněny k zastupování a ke znamenání firmy společnosti W. a N. Není tu podmínek § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno.